

vielse; ingen af hans Forgængere har havt den, og jeg behøver hverken at udpege Noget eller at nævne noget Navn for at sige, at jeg troer, Flere vilde give mig Ret i, at vi have havt Kirkeministre, i hvis Haand vi ikke kunne ønske lagt Biskoppernes afgjørende Magt. Naar den ærede Kirkeminister anbefalede sit Forslag ved dets Ubetydelighed og derefter tilspøede, at den kongelige Anordning bliver staaende uforandret, hvad enten Lovudkastet vedtages eller ikke, saa raisonnerer jeg som saa: Enten trænger Kirkeministeren til den af ham forelagte Lov, eller han trænger ikke til den. Trænger han ikke til den, saa vil jeg ikke gjøre Nar af ham ved at give ham den, og trænger han til den, saa vil jeg heller ikke give ham den, thi han trænger da til den for at kunne gennemføre den kongelige Anordning, idet der jo i selve det af ham forelagte Lovforslag er henviist til denne, i Henhold til hvilken det og det skulde finde Sted; jeg vil, som sagt, ikke bidrage, hverken Stort eller Smaat, til at slaae den kongelige Anordning fastere, end den er. Jeg troer nu, at den i sig selv lider af Vanskeligheder nok, der lidt efter lidt turde gjøre den ubrugelig i den ærede Kirkeministers Haand, og jeg behøver som Støtte for denne min Mening kun at henvise til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 7de Valgkreds (C. Petersen) saa skarpt og slaaende paaviste. Ogsaa af den Grund mener jeg, at den kongelige Anordning bærer, om jeg saa maa sige, Dødens Mærke paa sig, og at den ikke vil blive langlivet, men jeg vil ikke — jeg gjentager det — bidrage hverken Stort eller Smaat til at styrke den i dens Svaghed. Jeg kunde ganske vist have stor Lyst til at imødegaae Meget af, hvad den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 5te Valgkreds anførte, men jeg indseer ikke, at der er tilstrækkelig Grund for mig til at gjøre det, og jeg skal som Følge deraf bekæmpe min Lyst; kun skal jeg tillade mig at minde om, at jeg ifjor som iaar og til enhver Tid har været enig med den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) heri, at den foreliggende Lov angaaer en reent borgerlig, en reent verdslig Sag.

J. J. Christensen: Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet i denne Sag; men da den

høitærede Kultusminister næsten, om jeg saa maa sige, satte Kniven paa Struben paa Den, som vilde stemme mod Lovforslaget, saa maa det dog være mig tilladt at sige et Par Ord for at modbevare min Afstemning. Den høitærede Minister bemærkede, at man ved at stemme mod Lovet stemte med dem, som vare mod den kirkelige Frihed; jeg vil nu stemme mod Lovet, men jeg vil derfor nødig regnes til dem, der ere imod den kirkelige Frihed. Det staaer for mig, som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) har udtalt, at den kongelige Anordning, hvorom der er Tale, ikke ubetinget er det Samme som kirkelig Frihed. Jeg hører nu til dem, som ønske, at den kongelige Anordning maatte blive til Lov — dog med de Forandringer i samme, som maae anses for nødvendige — men dette Ønskes Opfyldelse vanskeliggjøres efter min Mening ved at vedtage det foreliggende Lovforslag, som hviler paa den kongelige Anordning, gennem hvis Antagelse jeg synes, man vilde erklære sig tilfreds med den Ordning, som den kongelige Anordning giver. Jeg skal endnu, da jeg har Ordet, blot tilføie et Par Ord i Anledning af nogle Udtalelser fra den ærede Rigsdagsmand for Vejle Amts 5te Valgkreds (Eckardt). Han udtalte, at han var bange for, at et Lovforslag, som blev indbragt ifjor, skulde forstyrre Menighedslivet og Forholdet mellem Menighed og Præst, men det forekommer mig, at Menighedslivet paa sine Steder kan være saa usundt, at en Forstyrrelse vilde være helbig og meget ønskelig, og naar den ærede Rigsdagsmand frygtede for, at Forholdet mellem Menighed og Præst kunde forstyrres, saa mener jeg, at der kan være Steder, hvor Forholdet mellem Menighed og Præst hviler paa et saa aandeligt døbt Grundlag, at man maatte ønske, at ogsaa dette kunde forstyrres. Jeg troer, at det vilde være helbigt for en Menighed, som er bunden til en daarlig Præst, om den ubertiden kunde faae Vællighed til i sin egen Kirke at høre Gudsordet fremsat paa en aandeligere og fyndigere Maade end den, den kan faae det fremsat paa af sin egen Præst; jeg troer ikke, den bør formenes Afgang dertil.